Іще незаймана коханко рясту,
Пестунко тиші й забарних віків!
Ніхто з поетів казочку квітчасту
Розповісти так любо не зумів.
Що за легенда на тобі натхненна?
Про кого? Про людей чи про богів?
На Темпі чи в Аркадії це зілля?
Що то за купка неласкавих дів?
Що за погоня, боротьба шалена,
Сопілки й бубни? Що за божевілля?

Чутна́ веснянка люба, нечутна ж —
Іще любіша. Грайте ж, як і досі!
Не вухо, але дух чаруйте наш,
Музики дорогі, хоч безголосі!
Повік не стихне пісня юнака;
Ніколи осінь не оголить гаю;
Коханче сміливий, ніколи юнку
Не поцілуєш ти, хоч так близька
Твоя мета: дарма— й без поцілунку
Тобі любить, а їй цвісти без краю!

Щасливі квіти, ах, щасливі квіти!
Весна ніколи не покине вас.
Щасливий мелодист, не застаріти
Його пісням, вони живі весь час!
Щасливі любощі, весь час жадані,
Весь час у сподіванні, у бігу,
Весь час задихані у юнім герці!
Ви нашим пристрастям людським незнані,
Що залишають нехоті смагу,
Вогонь у скронях і пустиню в серці.

Що то за натовп на офіру йде?
Куди то жрець телицю пишнобоку,
Гірляндами заквітчану, веде,
Що мукає у небо, крок по кроку?
Яке містечко в березі морськім
Чи в горах, де спокійно спить фортеця,
Людської позбулося суєти?
Містечку, вічно вулицям твоїм
Пустіти — і ніхто в них не озветься,
Не вернеться, щоб нам розповісти.

Аттічний витворе! Струнке постави
Дів, хлопців з мармуру, ряса окрас,
Густе гілля дерев, прим'яті трави!
Безмовна формо! Ти чаруєш нас,
Томи́ш, як вічність. О холодна втіхо!
Як зітне і мене часу́ коса,
Ти муки інших будеш гамувати,
Людині друг, якій ти кажеш тихо:
Краса є правда, правда є краса —
Це все, що знаєш ти й що треба знати.